

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 25 lipca 2022 r.

Poz. 4972

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.657.2022 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 21 lipca 2022 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr 252/XXXIX/2022 Rady Gminy Miedźno z dnia 20 czerwca 2022 r. w sprawie przyjęcia Wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Miedźno na lata 2022-2026, w całości, jako sprzecznej z art. 21 ust. 2 pkt 3-8 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 172), dalej jako „ustawa.”

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 20 czerwca 2022 r. Rady Gminy Miedźno przyjęła uchwałę Nr 252/XXXIX/2022 w sprawie przyjęcia Wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Miedźno na lata 2022-2026. Załącznik do uchwały stanowi *Wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Miedźno na lata 2022-2026*.

W podstawie prawnej uchwały wskazano m.in.: art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy.

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 21 czerwca 2022 r.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru uznał, iż uchwała jest niezgodna z prawem.

Zgodnie z przepisem art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy: *Rada gminy uchwała wieloletnie programy gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy*. Natomiast, jak wynika z treści przepisu art. 21 ust. 2 ustawy: *Wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien być opracowany na co najmniej pięć kolejnych lat i obejmować w szczególności:*

- 1) prognozę dotyczącą wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach;
- 2) analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata;
- 3) planowaną sprzedaż lokali w kolejnych latach;
- 4) zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu;
- 5) sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach;
- 6) źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach;

7) wysokość kosztów w kolejnych latach, z podziałem na koszty bieżącej eksploatacji, koszty remontów oraz koszty modernizacji lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, koszty zarządu nieruchomościami wspólnymi, których gmina jest jednym ze współwłaścicieli, a także koszty inwestycyjne;

8) opis innych działań mających na celu poprawę wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, a w szczególności:

- a) niezbędny zakres zamian lokali związanych z remontami budynków i lokali,
- b) planowaną sprzedaż lokali.

Analiza treści art. 21 ust. 2 ustawy prowadzi do stwierdzenia, iż określając materię, jaką pozostawiono do uregulowania w drodze uchwały radzie gminy, ustawodawca wyznaczył granice tego upoważnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy. O ile jednak w zakresie przedmiotowym nie tworzy on zamkniętego katalogu elementów kształtujących treść wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, które winny być w programie ujęte, o tyle użyte w nim wyrażenie "w szczególności" wskazuje na to, iż uchwalany program obligatoryjnie musi obejmować wszystkie kwestie określone w art. 21 ust. 2 ustawy. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt III SA/Łd 956/16 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych) – (...) pominięcie przez radę gminy obligatoryjnych elementów regulacji określonej w art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego skutkuje brakiem pełnej realizacji upoważnienia ustawowego i ma istotny wpływ na ocenę zgodności z prawem kontrolowanej uchwały. Nie sposób podzielić stanowiska, że są to nieistotne uchybienia bowiem pełna realizacja upoważnienia ustawowego, wyznaczającego sposób zaspokojenia potrzeb wspólnoty przy wykorzystaniu zasobu mieszkaniowego gminy, wskazuje na konieczność ujęcia w programie wszystkich elementów wymienionych w art. 21 ust. 2 ustawy.(...) Uchwała, to akt planowania zawierający normy prawne kwalifikowane, jako akt prawa miejscowego poprzez określenie sposobu zrealizowania wymienionych w punktach art. 21 ust. 2 ustawy elementów, a gmina to podmiot zobowiązany do ich opracowania". Również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt II SA/Lu 670/14 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych) podniósł, że: Jeżeli zatem uchwalony przez radę gminy program nie zawiera wszystkich tych elementów, niezależnie od przyczyny braku któregośkolwiek z nich, tj. nawet wówczas, gdy spowodowany jest on małym zasobem mieszkaniowym gminy, uzasadnione jest stwierdzenie nieważności podjętej uchwały.

Takie właśnie naruszenie prawa dotyczy, zdaniem organu nadzoru, kilku kwestii uregulowanych w analizowanej uchwale.

Przepis art. 21 powołanej ustawy w ust. 2 pkt 3 jednoznacznie stanowi, że rada gminy w ramach wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinna określić planowaną sprzedaż lokali w kolejnych latach. Stosując się zatem do dyspozycji powyższego przepisu ustawy Rada powinna określić w programie ile i jakie lokale należące do mieszkaniowego zasoby gminy zamierza sprzedać w kolejnych latach. Z rozdziału 3 Programu wynika, iż „pomiędzy 2022-2024 r. planuje się sprzedaż nieruchomości gruntowych w Ostrowach nad Okszą oraz Miedźnie.” W przepisie tym Rada wskazuje zatem wyraźnie, iż we wskazanych latach Gmina przeprowadzi sprzedaż lokali w Ostrowach nad Okszą oraz Miedźnie. W miejscowościach tych znajduje się ogółem 12 lokali. Tymczasem, z rozdziału 3 Programu nie wynika, ile lokali będzie sprzedanych w latach 2022-2024. Rada nie zrealizowała zatem prawidłowo delegacji ustawowej zawartej w art. 21 ust. 2 pkt 3 ustawy.

Uregulowania załącznika do uchwały nie określają w sposób prawidłowy zasad polityki czynszowej oraz warunków obniżania czynszu, przez co Rada nie wypełniła delegacji z art. 21 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy. Wprawdzie Rada Gminy przepisami uchwały podjęła próbę regulacji powyższych kwestii, jednakże niepełne ich normowanie przesądza o wadliwości uchwały w całości.

Zgodnie z przepisem art. 7 ust. 2 ustawy właściciele lokali wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego z zastrzeżeniem art. 23 ust. 4, mogą na wniosek najemcy, w oparciu o postanowienia uchwały organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego lub zarządzenia wojewody, stosować określone obniżki czynszu naliczonego według obowiązujących stawek w stosunku do najemców o niskich dochodach. Obniżki takie mogą być udzielane najemcom, których średni dochód w przeliczeniu na członka gospodarstwa domowego nie przekracza poziomu określonego w uchwale organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego lub zarządzeniu wojewody. Kwota obniżki powinna być zróżnicowana

w zależności od wysokości dochodu gospodarstwa domowego najemcy. Upoważnienie do określenia w programie gospodarowania zasobem mieszkaniowym gminy zasad polityki czynszowej oraz warunków obniżania czynszu musi być realizowane z uwzględnieniem art. 7 ust. 1 ustawy (zob. wyroki NSA z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. akt I OSK 1764/07; z dnia 25 czerwca 2010 r., sygn. akt I OSK 410/10; z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt I OSK 984/12).

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy w lokalach wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego właściciel ustala stawki czynszu za 1 m² powierzchni użytkowej lokali, z uwzględnieniem czynników podwyższających lub obniżających ich wartość użytkową, a w szczególności:

- 1) położenia budynku;
- 2) położenia lokalu w budynku;
- 3) wyposażenia budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stanu;
- 4) ogólnego stanu technicznego budynku.

Z powyższych przepisów jednoznacznie wynika, iż zasady uwzględniania czynników mających wpływ na wysokość stawki bazowej czynszu określić musi organ stanowiący gminy w uchwale. Jednocześnie ustawa wskazuje w art. 7 ust. 1 ustawy czynniki, które mogą stanowić podstawę zastosowania podwyższenia i obniżenia czynszu. Czynniki wskazane w cytowanym przepisie są obligatoryjne i muszą być uwzględniane z mocy ustawy przez organ wykonawczy przy ustalaniu stawek czynszu. W ocenie organu nadzoru Rada powinna dokładnie określić, w jaki sposób ww. czynniki, w tym położenie budynku, położenie lokalu w budynku, wyposażenie budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stan, będą wpływały na wysokość stawki czynszu. Dopiero w oparciu o tak określone czynniki organ wykonawczy upoważniony jest do ustalenia indywidualnej stawki czynszu. Pogląd o obowiązku uwzględnienia przez Radę wszystkich określonych w art. 7 ust. 1 ustawy czynników mających wpływ na wysokość stawek czynszu jest ugruntowany w orzecznictwie sądów administracyjnych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 kwietnia 2020 r. sygn. akt I OSK 837/19, wyrok NSA z dnia 16 lipca 2002 r., sygn. akt II SA/Wr 1049/02; wyrok WSA w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2005 r., sygn. akt IV SA/Po 760/05; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. akt IV SA/Wr 597/09; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt IV SA/Wr 171/13; wyroki NSA z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. akt I OSK 1764/07; z dnia 25 czerwca 2010 r., sygn. akt I OSK 410/10; z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt I OSK 984/12).

Warunki obniżania czynszu stanowią zatem obligatoryjny element Programu, Rada, ustalając te warunki, musi bezwzględnie uwzględnić minimum wszystkie czynniki wymienione w art. 7 ust. 1 ustawy. Program powinien konkretyzować, w jaki sposób czynniki wpływają na wartość użytkową lokali i rada winna również dokonać ich wartościowania. Zgodnie ze stanowiskiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, wyrażonym w wyroku z 15 czerwca 2020 r. sygn. akt II SA/Gl 1456/19, CBOSA: "Regulując zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu Rada powinna była uwzględnić co najmniej wszystkie wymienione w art. 7 ust. 1 ustawy o czynniki, tj.: położenie budynku, położenie lokalu w budynku, wyposażenie budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stan, ogólny stan techniczny budynku. Konieczne było także przypisanie każdemu z tych czynników określonej wartości, o którą obniżony zostanie czynsz". Pominięcie choć jednego z obligatoryjnych czynników wpływających na wysokość czynszu oznacza niewłaściwe i niepełne unormowanie obligatoryjnego elementu programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, wymaganego przepisem art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy, a tym samym niewypełnienie dyspozycji tego przepisu.

Tymczasem w treści niniejszego Programu Rada nie odniosła się do wszystkich czynników wskazanych w art. 7 ust. 1 ustawy. Rada Gminy przepisem pkt 5 Rozdziału 4 załącznika do uchwały przewidziała, że:

5. Ustala się następujące czynniki obniżające stawkę bazową:
  - 1) brak instalacji wymienionej w ust. 4 - 10% za każdą z wymienionych w ust. 4 brakującą instalację;
  - 2) niekorzystne położenie inne niż wskazane w pkt 5-6 - 5%;
  - 3) lokale z ubikacją poza budynkiem - 10%;
  - 4) ubikacja w tym samym budynku ale poza lokalem - 5%;

5) położenie lokalu poniżej poziomu gruntu (suterena) - 10%;

6) usytuowanie lokalu na poddaszu - 5%

W Programie Rada w ogóle nie uwzględniła czynnika obniżającego wartość użytkową lokalu wymienionego w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy, tj. położenia budynku. W pkt 4 Rozdziału 4 Programu Rada wskazała, iż *Stawkę bazową 100% przyjmuje się dla lokalu wyposażonego w instalację: elektryczną, wodno-kanalizacyjną, CO i gazową, z łazienką, WC i kuchnią (aneksem kuchennym) w lokalu oraz korzystnym położeniem (1,5 km od centrum miejscowości Miedźno lub Ostrowy nad Okszą).* Z powyższych unormowań nie wynika natomiast, jak położenie budynku w odległości ponad 1,5 km od centrum miejscowości Miedźno lub Ostrowy nad Okszą wpłynie na wysokość czynszu najmu. Ponadto konieczne jest przypisanie ww. czynnikowi konkretnej wartości, o którą obniżony/podwyższony zostanie czynsz.

Brak uwzględnienia wszystkich czynników uznać należy za istotne naruszenie norm art. 21 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy. Analiza norm prawnych przyjętych w przedmiotowym Programie wskazuje, że czynnik dotyczący położenia budynku nie został uwzględniony przy określaniu wysokości ustalanego czynszu.

W rozdziale 5 Programu, brak jest również określenia przewidywanych zmian w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach, przez co nie doszło do wypełnienia delegacji z art. 21 ust. 2 pkt 5 ustawy. Tymczasem, zdaniem organu nadzoru, Rada Gminy powinna zająć jednoznaczne stanowisko czy zmiany w tym zakresie są przewidywane czy też nie.

Przedmiotowa uchwała nie zawiera również regulacji dotyczących źródeł finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach, przez co Rada nie wypełniła delegacji z art. 21 ust. 2 pkt 6 ustawy. Wprawdzie w rozdziale 6 „Źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach” załącznika do uchwały Rada Gminy ogólnie wskazała źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej lecz pominęła całkowicie ujęcie tego w kolejnych latach, do czego była obowiązana na podstawie art. 21 ust. 2 pkt 6 ustawy.

Również regulacja Rozdziału 7 (tj. *Wysokość kosztów w kolejnych latach, z podziałem na koszty bieżącej eksploatacji, koszty remontów oraz koszty modernizacji lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, koszty zarządu nieruchomościami wspólnymi, których gmina jest jednym ze współwłaścicieli, a także koszty inwestycyjne*) nie wypełnia prawidłowo delegacji ustawowej z art. 21 ust. 2 pkt 7 ustawy. Wysokość kosztów prognozowanych w kolejnych latach określona została w tabeli. Tabela ta uwzględnia jedynie koszty bieżącej eksploatacji, jak i koszty remontów i modernizacji. Brak jest natomiast wysokości kosztów zarządu nieruchomościami wspólnymi oraz wysokości kosztów inwestycyjnych. Ponadto należy zaznaczyć, iż koszty modernizacji powinny być określone jako odrębna kategoria wydatków, a nie ujęte łącznie z kosztami remontów. Pominięcie w regulacjach Programu ww. kosztów oznacza niewłaściwe i niepełne unormowanie obligatoryjnego elementu programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, wymaganego przepisem art. 21 ust. 2 pkt 7 ustawy.

Ponadto organ nadzoru wskazuje, że brak jest w Programie obowiązkowych elementów wymienionych w art. 21 ust. 2 pkt 8 ustawy, dotyczących opisu innych działań mających na celu poprawę wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Rada wskazała częściowo zapisy w tym zakresie, jednakże pominęła wymienione wprost w ww. przepisie kwestie dotyczące niezbędnego zakresu zmian lokali związanych z remontami budynków i lokali.

Konkludując, w ocenie organu nadzoru, Rada Gminy nie wypełniła delegacji ustawowej wynikającej z art. 21 ust. 2 pkt 3-8 ustawy. Powyżej wskazane naruszenia prawa przesądzają o konieczności wyeliminowania uchwały z obrotu prawnego w całości. Wskazane powyżej stanowisko organu nadzoru znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Gliwicach z dnia 14 czerwca 2013 r. (sygn. akt IV SA/Gl 932/12, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych) wskazano, że: *Nie sposób podzielić w tym zakresie stanowiska, że są to nieistotne uchybienia, bowiem pełna realizacja upoważnienia ustawowego, wyznaczającego sposób zaspokojenia potrzeb wspólnoty przy wykorzystaniu zasobu mieszkaniowego gminy, wskazuje na konieczność ujęcia w programie wszystkich elementów, wymienionych w art. 21 ust. 2 u.o.p.l.* (zob. również wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt III SA/Łd 1071/19, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Niezależnie od powyższego, organ nadzoru wskazuje także na inne wady prawne, jakimi obarczony został przedmiotowy Program.

Podkreślić w tym miejscu należy, że uchwała podejmowana na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy stanowi akt prawa miejscowego. Zgodnie z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach ustaw. Z kolei przepis art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej obliguje organy władzy publicznej do działania na podstawie i w granicach prawa. Zasada praworządności wyrażona w art. 7 w związku z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymaga, żeby materia regulowana wydanym aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej i zarazem naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego (por. wyrok NSA z 14 grudnia 2011 r., II OSK 2058/11). Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. Z konstytucyjnej zasady praworządności i legalności aktów prawa miejscowego należy wyciągnąć także wniosek o zakazie powtarzania w aktach prawa miejscowego zapisów ustaw i ich modyfikacji, co potwierdza Naczelny Sąd Administracyjny w wyżej cytowanym wyroku: „powszechnie obowiązujący porządek prawny zostaje naruszony w stopniu istotnym nie tylko poprzez regulowanie przez gminę jeszcze raz tego, co zostało już uregulowane w źródle powszechnie obowiązującego prawa, lecz także modyfikowanie przepisu ustawowego, co możliwe jest tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego”.

Odnosząc powyższe do badanej uchwały, stwierdzić należy, że zawiera ona przepisy wykraczające poza zakres upoważnienia wynikającego z art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy, jak również w sposób niedopuszczalny wkraczające w materię ustawową.

W pkt 7 Rozdziału 4 Programu Rada postanowiła, że: *Stawka czynszu za lokal socjalny nie może przekroczyć połowy stawki najniższego czynszu obowiązującego w gminnym zasobie mieszkaniowym.* Tymczasem, kwestia dotycząca określania wysokości stawki czynszu za najem socjalny lokalu została już rozstrzygnięta przez prawodawcę w art. 23 ust. 4 ustawy.

W myśl pkt 9 Rozdziału 4 Programu: *Podwyższenie czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, z wyjątkiem opłat niezależnych od właściciela nie może być dokonywane częściej niż co 6 miesięcy. Termin ten biegnie od dnia, w którym podwyżka zaczęła obowiązywać.* Tymczasem dopuszczalna częstotliwość podwyższania czynszu albo innych opłat za używanie lokalu została unormowana w art. 9 ust. 1b ustawy: „Podwyższanie czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, z wyjątkiem opłat niezależnych od właściciela, nie może być dokonywane częściej niż co 6 miesięcy. Termin ten biegnie od dnia, w którym podwyżka zaczęła obowiązywać”. Stwierdzić należy, że rada nie ma upoważnienia do stanowienia o częstotliwości podwyżek czynszu, skoro częstotliwość ta wynika z ustawy. To organ wykonawczy gminy, jako organ gospodarujący mieniem, w tym mieszkaniowym zasobem gminy, i zawierający umowy z podmiotami wynajmującymi lokale w mieszkaniowym zasobie gminy, będzie dokonywał podwyżek czynszu z zastosowaniem zasad określonych w ustawie.

W pkt 10 Rozdziału 4 Programu Rada postanowiła, iż *Zmiana wysokości czynszu, wynikająca z podwyższenia stawki podstawowej lub wystąpienia czynnika podwyższającego wartość użytkową lokalu jest wprowadzana na zasadach przewidzianych w art. 6851 Kodeksu cywilnego.* Rada zamieszczając powyższą regulację w Programie wkroczyła w sposób nieuprawniony w materię unormowaną art. 8a ust. 1 i 2 ustawy, w którym uregulowano kwestię dotyczącą wypowiedzienia wysokości czynszu najmu.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały – w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz